

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Ocak 2010 • No:22

Sermayenin Saldırıları 2010'da da Sürecek Mücadeleyi Örgütleyelim!

İşçi kardeşler!

Geride bıraktığımız bir yıl boyunca işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarına dönük saldırılar hız kesmedi. İşten atmalar hızlandı ve bir milyon işçi işini kaybetti. İşsizlik fonunda biriken paralar patronların kasalarına aktarıldı. Sağlık iyice paralı hale getirildi. İş saatleri daha da uzadı. İş kazaları ne bayram ne tatil dinledi; birçok işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. 2009 yılını, Bursa'da 19 maden işçisinin iş cinayetine kurban gitmesiyle kapattık.

Bir yandan çalışma koşulları kötüleşirken, diğer yandan yaşam koşullarımız iyice katlanılmaz hale geldi. Sermaye hükümeti doğalgazdan elektrığe, ulaşımdan suya, vergilerden gıda fiyatlarına kadar her şeye yaptığı zam-

larla soframızı biraz daha kuruttu, belimizi biraz daha bükte. İğneden ipliğe her şeye yüksek oranda zam yapılırken, işçilerin, kamu emekçilerinin ve emeklilerin aylıklarına yapılan komik zamlarla adeta bizimle alay ediyorlar. Yüzde 2,5+2,5 zam yapılan kamu emekçileri bir kez daha açlık ve yoksulluğa mahkûm edildiler. Milyonlarca işçiye ve ailesini ilgilendiren asgari ücrete yapılan zam açlık sınırının çok çok altında kaldı. Asgari ücrete yapılan **31 liralık zamlar** işçiler hangi giderlerini karşılayabilirler? Yapılan bu zamlarla bıraktık sağlık, eğitim, kira, ulaşım, giyim, tatil giderlerimizi karşılamayı, doğru düzgün ailelerimizin karnını bile doyuramayız.

Üstelik daha bu sefalet ücreti elimize geçme-

devamı arka sayfada

den sermayenin ve devletin kasasına aktı. Çünkü yılın son günlerinde ve yeni yılın ilk günlerinde pek çok şeye zam üstüne zam yapıldı ve tüketim vergileri artırıldı. Son yapılan araştırmalara göre, elimize geçen her 100 liranın 53 lirasını devlete vergi olarak veriyoruz. Pe-ki, bu vergiler ne oluyor, emekçilere geri dönüyor mu? Bunun böyle olmadığını hepimiz biliyorsunuz. İşçi ve emekçilerin vergileriyle elde edilen bütçe gelirleri, çeşitli biçimlerde patronların kasalarına aktarılıyor. 2010 yılı bütçesinde eğitime ve sağlığa ayrılan pay düştü. Bütçe-nin aslan payı ise, her zamanki gibi silah tekellerine ve savaş harcamalarına ayrıldı.

Kardeşler!

Gözünü kâr hırsı bürüyen patronlar sınıfının ve onla-rın temsilcisi olan hükümetin saldırıları 2010 yılında da hız kesmeden sürecek. Patronlar kıdem tazminatlarımızı elimizden almak için yanıp tutuşuyorlar. Kıdem tazmi-natlarının gasp edilmesini içeren saldırı yarasını, AKP hükümeti 2010 yılında mecliste kabul ettirmek istiyor. Ayrıca geçen sene yasalaştırılan, ama baskılar üzerine Cumhurbaşkanından dönen **Özel İstihdam Bürola-rının** yeniden yasalaştırılması da gündemde. Eğer bu yasa kabul edilirse işçiler, kurulacak simsarlık büroları tarafından köle gibi alınıp satılabilecek. Patronlar sim-sarlık bürolarının yasalaşmasını dört gözle bekliyorlar. **Simsarlık bürolarının** kurulmasıyla sigortasız, sendi-kasız ve tazminatsız işçi çalıştırmanın önü daha da açılacak, işçi sınıfı elinde kalan kimi haklarını da kaybede-cek.

Yani sermayenin saldırıları 2010'da da devam ede-cek. İşten atmalar, ücretsiz izinler, taşeron çalıştırmanın yaygınlaşması, alınmayan önlemler sonucunda yaşa-nan iş kazaları, sendikalaşmanın önünün kesilmesi, iş saatlerinin uzaması gibi saldırılarla karşı karşıya gelme-ye devam edeceğiz. Bugün işçi sınıfı örgütsüz ve dağınık, bunun için de patronların saldırıları geri püskürtüle-miyor. Oysa geçmişte böyle değildi. Evet, 1980 önce-sinde Türkiye işçi sınıfı örgütlüydü, birlikte, dayanışma içindeydi ve patronların yüreğine korku salıyordu. İşçi sınıfı, bugün hayal dahi edilemeyen ekonomik ve sos-yal kazanımlara sahipti. İşçi sınıfı örgütsüzleşti ve başına ne geldiyse örgütsüzlüğünden gelmeye başladı. Ama umutsuz olmaya gerek yok! Yeniden örgütlenebilir, pat-ronların saldırılarını geri püskürtebilir ve kaybettiğimiz haklarımızı yeniden kazanabiliriz.

Kardeşler!

Her şeye rağmen mücadele eden işçilerin sesi mey-danlarda ve fabrika önlerinde yankılanıyor. 2009 yılı boyunca pek çok işyerinde grev ve direniş yaşandı. İş-ten atılan işçiler verdikleri mücadeleleri kazandılar, pat-ronlara geri adım attırdılar. **Kamu emekçilerinin** 25 Kasım'da gerçekleştirdiği grev, işçi sınıfının ne denli güç-lü olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Grev son-rasında hükümet 50'ye yakın işçiyi görevden uzaklaştırdı, ama kamu emekçileri dayanışma grevleri yaparak arkadaşlarını işlerinin başına döndürmeyi başardılar. **Binlerce Tekel işçisinin** özlük hakları için mücadele-

si sürüyor. Kadınıyla erkeğiyle binlerce Tekel işçisi, kara kışın ortasında Ankara'da kararlı bir mücadele veriyor ve onların mücadelesi diğer işçilere de örnek oluyor. Ül-kenin dört bir yanında Tekel işçileriyle dayanışma ey-lemleri çoğalıyor. İşçilerin eylemlerinden korkan serma-ye hükümeti ise, Tekel veya İtfaiye işçileri örneğinde ol-duğu gibi, polis şiddetiyle, gazla ve tazyikli suyla işçileri durdurmaya çalışıyor. Ama tüm saldırılara rağmen işçi-lerin mücadeleleri devam ediyor. Kamu emekçileri, Te-kel işçileri, İtfaiye işçileri ve diğer işçilerin verdikleri mü-cadeleler ne yapılması gerektiğini de ortaya koyuyor. 2010 yılında patronların ve hükümetin saldırılarına dur demek, krizin bedelini ödememek, kaybettiğimiz hakla-rımızı yeniden elde etmek istiyorsak örgütlenmeliyiz. Örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektrige, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

2009'da Neleri Kaybettik?

Kapitalist ekonomik krizin tırmanışa geçmesiyle on milyonlarca insanın açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe sürüklendiği 2009 yılını geride bıraktık. Sermaye sınıfı, şiddetini arttıran ekonomik krizin faturasını işçilere çıkarmaktan geri durmadı. Sosyal hak gaspları, ödenmeyen ücretler, örgütlenmenin önüne dikilen engeller, iş cinayetleri, yaygınlaştırılan bölgesel savaşlar, yükselen milliyetçilik dalgası ve göçmen işçi kardeşlerimize yönelen ırkçı saldırılarla kabarık bir yıl... 2010'la birlikte saldırı dalgası, eğer biz dur demezsek, daha da şiddetlenerek devam edecek. Geride bıraktığımız senenin verileri bu yıl ne gibi saldırılarla karşı karşıya kalacağımızı gözler önüne seriyor:

- Türkiye'de 1 milyon işçi işten atıldı. Böylece sadece resmi rakamlara göre işsizlerin toplam sayısı 3,5 milyonu buldu. Sendikaların araştırmaları ise gerçek işsizliğin 6 milyonu geçtiğini ortaya koyuyor.
- Tüm dünyada işsizlerin sayısı 50 milyon daha artarak 200 milyona ulaştı.
- Avrupa Birliği ülkelerinde ve ABD'de resmi işsizlik oranları yüzde 10'u geçti. ABD'de işsizlerin sayısı 15 milyonun, Avrupa ülkelerindeyse 20 milyonun üzerine çıktı.
- Türkiye işsizlik oranında, resmi rakamlara göre, yüzde 15,5 ile Güney Afrika'dan sonra dünyada ikinci sıraya yükseldi. Genç işçiler arasında işsizlik oranı yüzde 28'e ulaştı.
- Türkiye'de, sendikalaştığı için işten çıkarılan işçilerin sayısı 5 yılda yüz bini geçti.
- Türkiye'de kayıt dışı, sigortasız çalışanların sayısı 4 milyona ulaştı. Tüm dünyada bu sayı 2 milyar.
- Türkiye'de son bir yılda kriz bahanesiyle 52 bin işçi ücretsiz izne çıkartıldı. İşsizlik sigortası fonu yağmaya açıldı. Fonda biriken paranın sadece yüzde 5'i işçilere ödendi.
- Katkı payı arttırılarak sağlık hakkı "paran kadar sağlık hizmeti" haline getirildi.
- Yeşil kartlı hastalardan muayene ücreti alınmaya başlandı.
- Sözleşmeli ve taşeron işçilik yaygınlaştırıldı.
- Yaşanan iş cinayetlerinde resmi rakamlara göre Türkiye'de bine yakın işçi, tüm dünyada ise yaklaşık 2 milyon işçi yaşamını yitirdi.
- Tuzla tersanelerinde iş kazaları sonucunda peş peşe ölümler yaşanmaya devam etti. Tuzla'da ölen

işçi sayısı 131'e yükseldi. 2009 kapanırken bir toplu iş cinayeti de Bursa'da yaşandı; 19 maden işçisi kardeşimiz patronun kâr hırsının kurbanı oldu.

- İşçilere ödenmesi gereken asgari geçim indirimi, birçok işyerinde ödenmedi.
- Su, elektrik, doğalgaz, ulaşım, gıda gibi temel ihtiyaçlarımıza yıl boyunca yapılan zamların oranı yüzde 80'i buldu. Ücretlere yapılan zamlar ise yüzde 5'i geçmedi. Emeklilere yüzde 1,8, kamu işçilerine yüzde 3, asgari ücretlilere ise yüzde 4 zam yapıldı.
- Türk-İş'in rakamlarına göre açlık sınırı 795 TL, yoksulluk sınırı ise 2588 TL oldu. Buna karşın asgari ücret 577 TL'de kaldı.
- Dünyada açların sayısı 1 milyar 200 milyona ulaştı. 3 milyar insan ise yoksulluk sınırında yaşıyor.
- Türkiye'de ise, TÜİK'in açıkladığı son rakamlara göre 11 milyondan fazla insan yoksulluk sınırında yaşarken, açlık çekenlerin sayısı her geçen gün artmaktadır.
- Türkiye'de her türlü güvenceden yoksun olarak çalıştırılan göçmen işçilerin sayısı 1 milyona ulaştı. AB ülkelerinde ise bu sayının 8 milyonu geçtiği tahmin ediliyor.

Dünya ölçeğinde işçi sınıfına dönük saldırılar hız kesmiyor. 2010 yılında sermaye sınıfının saldırıları daha da artacak. Eğer örgütsüz kalmaya devam edersek haklarımızı kaybetmeye de devam edeceğiz. Mevcut haklarımızı korumak, daha da geliştirmek ve çalışma koşullarımızı düzeltmek için örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız. ■

Tekel İşçileri Yatmıyor Mücadele Ediyor

2009 Şubatında Tekel'in özelleştirilmesiyle işçiler mağdur edilmişti. O zaman özelleştirmenin engellenmesi için Ankara'ya binler halinde gelmişlerdi. Tekel işçileri 15 Aralıktan bu yana yine Ankara'da. Özelleştirmeye birlikte Tekel fabrikaları birer birer kapatıldı. Şimdi AKP hükümeti işçilere kazanılmış haklarından vazgeçmeyi, 4-C statüsünde çalışmaya razı olmayı dayatıyor. Tekel işçileri için 4-C, ücretlerinin yarı yarıya düşmesi, fazla mesai ücreti, kıdem tazminatı vs. alamamak, sözleşmenin sonunda işsiz kalmak anlamına geliyor. Bunu bilen işçiler, bütün özlük hakları korunarak kamuda başka kurumlarda çalışmak istiyorlar. Bunun için sonuna kadar mücadele edeceklerini belirtiyorlar.

Ülkenin dört bir yanından gelen Tekel işçilerinin 15 Aralıkta Ankara'ya girmesine engel olmak için, polis her türlü baskıya başvurdu. Ama onlar kararlılıklarını göstererek yolu trafiğe kapattılar ve sonuçta Ankara'ya girdiler. AKP Genel Merkezi önünde ve Abdi İpekçi Parkında beklemeye koyulduklarında, "provokasyon olacak" bahanesinin ardına sığınan hükümet, üçüncü gün polisi işçilerin üzerine saldı. Üzerlerine tazyikli su ve biber gazı sıkılan işçiler, kışın ortasında havuza döküldüler, pek çok işçi bayıldı, yaralandı ve bir kısmı da gözaltına alındı. Fakat bu şiddete rağmen hiçbir Tekel işçisi geri adım atmadı. Hep birlikte Türk-İş Genel Merkezi önünde direnişlerine devam ediyorlar.

Dayanışma Eylemleri Yaygınlaşıyor

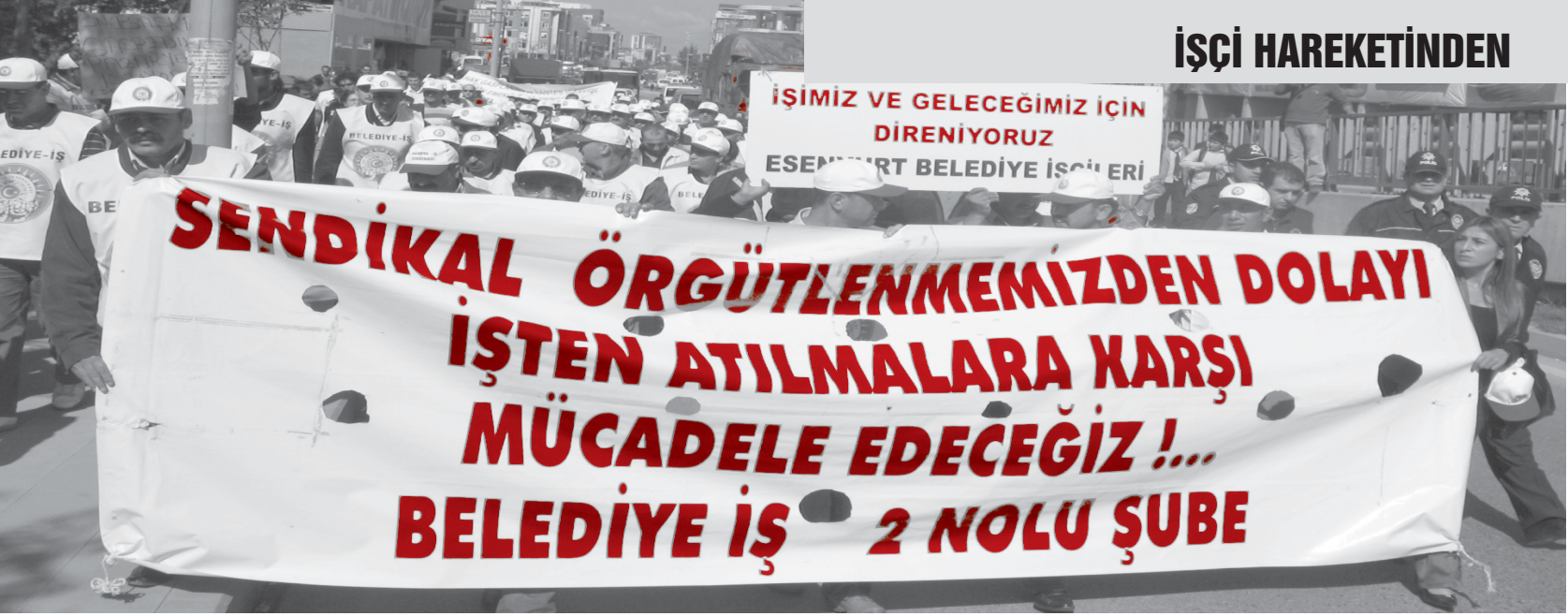
Tekel işçilerinin mücadelesine destek veren

Türk-İş, DİSK, KESK, işçi dernekleri ve emekten yana siyasi partilerin katılımıyla Tekel işçileriyle dayanışma eylemleri gerçekleştiriliyor. Türk-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde; karayolu, deri, metal, inşaat ve enerji işçileri, Tekel işçisi kardeşlerinin mücadelesine omuz veriyorlar. Cuma günleri sabah saatlerinde iş durdurma eylemleri yapılıyor. Cuma akşamları ise kortejler halinde yapılan yürüyüşlerin ardından, AKP il ve ilçe binaları önünde basın açıklamaları gerçekleştiriliyor.

Ankara'da kara kışın ortasında ve tüm zorluklara rağmen Tekel işçileri kadınıyla erkeğiyle eyleme devam ediyorlar. Nitekim 12 bin Tekel işçisi yaptıkları referandumla eyleme "devam" kararı aldılar. Büyük bir yankı uyandıran Tekel işçilerinin verdiği mücadelenin başarıya ulaşması sadece kendilerinin

değil, bütün işçilerin kazanımı olacak. Bu kazanım işçiler arasında, "mücadele edince başarıya ulaşılabilir, kazanabiliriz" duygusunun güçlenmesine yardımcı olacaktır. Bundan dolayıdır ki, Tekel işçisinin mücadelesinin başarıya ulaşması çok önemlidir. Başta Türk-İş olmak üzere tüm sendikalara büyük görevler düşüyor. Türk-İş'in haftada bir saatlik iş durdurma kararı yeterli değildir ve bazı kamu işyerlerinin dışında bu eylem hayata geçirilmemektedir. Tekel işçilerinin kazanması için daha kapsayıcı ve etkili eylemler düzenlemek bir zorunluluktur. Bununla birlikte, 4-C sorunu sadece Tekel işçilerinin değil, kamuda bu statüde çalışan tüm işçilerin sorunudur. Bu nedenle Tekel işçilerinin mücadelesini 4-C saldırısına karşı genel bir mücadeleyle birleştirmek gerekiyor. ■

Mücadele Alanlarından

DİSK'ten "Sendikal Hak ve Özgürlükler Nöbeti"

Son dönemde işçi sınıfına ve sendikalara yönelik artan saldırıları protesto etmek üzere, DİSK'e bağlı sendikaların gerçekleştirdiği oturma eylemlerinin ikincisi 6 Ocakta yapıldı. DİSK'in kuruluş yıldönümü olan 13 Şubat tarihine kadar her Çarşamba bir saat süreyle devam edecek olan eylemler, "Sendikal Hak ve Özgürlükler Nöbeti" adıyla gerçekleştiriliyor. İstanbul'da Taksim Gezi Parkında yapılan eylem, DİSK temsilcilerinin bulunduğu diğer illerde ise şehir meydanlarında yapılıyor.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, konuşmasında, yeni yıla, tekel ve itfaiye işçilerine yapıldığı gibi hak arayana karşı yapılan saldırılarla, sayıları 6 milyona yaklaşan işsizlerle ve 12 milyonu aşan yoksullarla, sendikalaştığı için işten çıkarılan işçiler ve devam eden direnişlerle girildiğini ifade etti. Nakliyat-İş yöneticilerinin sendikal haklarını kullandıkları için yeni yılı cezaevinde karşıladıklarına dikkat çekti. 2009 yılı boyunca sendikal hak ihlallerinin artarak devam ettiğini, bu saldırıların kriz fırsatçılığı olduğunu belirtti ve şu talepleri sıraladı:

"Çalışma saatleri düşürülmeli, kayıt dışı istihdam azaltılmalı, çocuk istihdamı sınırlanmalı, iş kazaları ve meslek hastalıkları gerilemeli, sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı genişletilmeli, grev yasakları kaldırılarak çağdaş uluslararası normlara uygun tedbirler vakit geçirilmeden gündeme alınmalı ve hayata geçirilmelidir."

Demiryolu İşçileri İşlerine İade Edildi

Kamuda çalışan KESK ve Kamu-Sen üyesi işçiler, toplu sözleşmeli sendika hakkı için 25 Kasım'da bir günlük uyarı grevi yaparak, ülkede hayatı durdurmuşlardı. Özellikle sağlık ve ulaşım alanında etkili olan grevden sonra, eylemin yasadışı olduğu bahanesiyle, birçok sağlık ve eğitim çalışanına soruşturma açıldı. Önce 16 sonra da 30 demiryolu işçisi ise eylemden sonra görev-

den geçici olarak uzaklaştırılmıştı. Ceza alan arkadaşlarına sahip çıkmak için işçiler, 15 Aralık'ta 16 Aralık'a bağlayan gece İstanbul ve Ankara başta olmak üzere pek çok kentte iş durdurarak arkadaşlarının işe iade edilmesini istediler. Polis şiddetine de maruz kalan demiryolu çalışanlarının kararlı mücadeleleri sonucunda tüm işçiler işe geri iade edildi ve kazan kamu emekçileri oldu.

Belediye İşçilerinin Mücadelesi Sürüyor

İşten atılan Esenyurt Belediyesi işçilerinin ve 1 Ocak itibarıyla sözleşmeleri feshedilen ve taşeron bir şirkete geçirilen İtfaiye işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Belediye-İş'te örgütlü olan işçiler haklarını savunmak için çeşitli eylemler yapıyorlar ve diğer işçi örgütleri de bu eylemleri destekliyor. Geçenlerde Boğaziçi Köprüsünü trafiğe kapatan işçiler işlerine geri dönmek, sendikalı, kadrolu ve güvenceli çalışmak istiyorlar.

İtfaiye işçilerinden Bilal, kadrolu işçilerle aynı haklara sahip olduklarını, yine kadrolular gibi Belediye-İş'e üye olduklarını, özel şirkete devredildiklerinde iş güvencelerinin ellerinden alınacağını, sendikal örgütlülüklerinin dağıtılmak istendiğini *İşçi Dayanışması*'na şu sözlerle ifade etti: "Biz yarın ne olacağımızı düşünüyoruz. Gelecek olan özel şirket bizi çalıştırır mı çalıştırmaz mı? Altı ay sonra bu şirket bizi bırakır mı bırakmaz mı? Geçen yıl, 400 arkadaşımızı bir gecede sözleşmeli hale getirdiler. Şimdi bize «özel şirkete gidin, biz sizin bütün haklarınızı devam ettireceğiz» diyorlar. Geçen yıl özele geçirilen arkadaşlara hiçbir hak verilmedi. Yasal hakkımız olan sendikalaşma hakkını engellemek için yapıyor bunlar. Gelecek olan şirket belediye işkoluna girmediğinden dolayı sendikalılığımızı engellemiş olacaklar. Buna karşı insanların duyarlı olmasını ve bizi desteklemesini bekliyoruz."

İşçiler mücadelelerini başarıya ulaştırmak için yılbaşını çadırlarında geçirdiler. Ancak işçilerin mücadelesine tahammül edemeyen belediye yönetimi, bir taraftan

basına işçileri karalayan açıklamalarda bulunurken, öte taraftan direniş çadırlarını polise yıktırdı. Polis şiddetine, tazyikli suya ve biber gazına rağmen İtfaiye ve Esenyurt Belediye işçileri direnişlerine devam ediyorlar.

İstanbul Üniversitesi İşçileri Haklarına Sahip Çıkıyor

Tez-Koop-İş ve SES üyeleri İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan taşeronlaştırma saldırısına karşı mücadele veriyorlar. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bahçesinde bir basın açıklaması gerçekleştiren işçiler, sendikalarının örgütlü olduğu üniversitelerde sosyal tesislerin özelleştirilmek istendiğini ve üniversite yönetiminin buradan rant elde etmeye çalıştığını belirttiler.

Yapılan basın açıklamasında, İstanbul Üniversitesi çalışanlarının fazla mesai ücretlerinin ödenmediği, hastanenin ticarethaneye çevrilmek, çalışanlar arasında rekabet ve eşitsizliğin körüklenmek istendiğinin altı çizildi. Üniversite kantin ve otoparklarının şirkete devredilmesi halinde 331 işçinin mağdur edileceği ifade edilerek özelleştirme kararının geri alınması, modern ve ücretsiz kamu hizmetinin savunulduğu bir yönetim politikasının hayata geçirilmesi istendi. "Üniversitede taşeron şirketler aracılığıyla hizmet üretilmesine, üniversitenin rant kapısına, çalışanların ve öğrencilerin haklarının gasp edilmesine ve baskılarla sindirilmesine izin vermeyeceğiz" denildi.

Mecaplast ve Akan-Sel'de Toplu Sözleşme İmzalandı

Mersin Limanında bulunan Akan Sel ile TÜMTİS sendikası, Gebze Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Mecaplast ile Petrol-İş sendikası toplu sözleşme

imzaladılar. Uluslararası Mersin Limanı'nda taşeron bir şirket olan Akan-Sel'de aylarca süren direnişin ardından işten atılan işçiler, sendikalı olarak işlerine dönmeyi patronlarına kabul ettirmişlerdi. Bir süredir devam eden sözleşme görüşmeleri, anlaşmanın imzalanmasıyla sonuçlandı. İmzalan anlaşmaya göre; ücret ve sosyal haklarda birinci yıl ortalama %22, ikinci yıl ise ortalama %15 oranında artış sağlandı. 14 gün olan yıllık ücretli izinler 21 güne çıkarıldı. Anlaşmaya konulan maddelerle işçilerin iş güvencesini sağlayan düzenlemeler yapıldı. Limanın %10'luk kesiminde toplu sözleşme düzeni oluşturan TÜMTİS, limanda sendikasız ve örgütsüz bulunan birçok şirketin örgütlenmesini ve toplu iş sözleşmeli bir düzende çalışmasını hedeflediklerini belirterek, mücadelenin devam edeceğini açıkladı.

Mecaplast'ta ise, altı aydır devam eden görüşmelerde 21 maddede anlaşma sağlanamamış ve uyuşmazlık imzalanmıştı. Uyuşmazlık sonucu 6 Ocak 2010 günü greve çıkma kararı alınmıştı. Devam eden süreçte de bir gelişme sağlanamayınca 6 Ocak sabahı yaklaşık 250 işçi sabah saat 8'de fabrika önünde toplanarak greve çıkmaya hazırlandı. Ancak işveren örgütlerinin devreye girmesiyle grev sabahı anlaşma sağlandı. İmzalanan sözleşmeyle ilgili bilgi veren sendika başkanı Mustafa Öztaşkın, 2,5 yıllık bir sözleşme imzalandığını, ilk 6 ay için ücretlere 50 TL, sonraki yıl için 100 TL seyyanen zam ve son yıl içinse enflasyon oranında zam yapılacağını açıkladı. Ayrıca yıllık 2 maaş olan ikramiyeler 2011 yılına kadar 3 ikramiyeye ve 2011 yılından itibaren de 4 ikramiyeye çıkarıldı. Hafta içi %75 olan fazla mesai ücretleri de %100'e çıkarıldı. Açıklamalar sonrasında işçiler buruk bir sevinç yaşadılar. İşçiler özellikle ikramiyeler konusunda verilen tavizden rahatsızlar. ■

İş Cinayetlerine Dur Diyelim!

Sayırsız işçinin hayatını feci şekilde kaybettiği iş cinayetleri durmak nedir bilmiyor. Geçen bir ay içinde Türkiye'nin batısından doğusuna kadar birçok ilde işçi kardeşlerimiz meydana gelen kazalarda hayatını kaybetti. Kilis'in Musabeyli ilçesinin Karbeyaz köyü civarındaki taş ocağında patlayan dinamit sonucunda üç işçi can verdi. Taş ocağında işçiler hiçbir güvenlik önlemi olmadan çalışıyorlardı.

Tuzla tersanelerinde Ağustos ayında meydana gelen kazada bir işçi yaşamını kaybetmiş, Satılmış Duran adlı tersane işçisi de ağır yaralanmıştı. Evli ve bir çocuk babası olan Duran, o kazadan 5 ay sonra

hastanede hayatını kaybetti. Duran, Tuzla'da iş cinayetinde yaşamını yitiren 131. işçi oldu. Bu ölümlere rağmen tersane patronların hâlâ önlem almak için en ufak bir adım atmış değiller.

Yeni yılın daha üçüncü gününde Bilecik'te meydana gelen tren kazasında 29 yıllık makinist Hikmet Koşay ihmaller nedeniyle hayatını kaybetti. Karşılıklı olarak İstanbul-Eskişehir seferini yapan her iki trende yaklaşık 700 kişi yolculuk yapıyordu. Hemen her gün yaşanan iş kazalarında işçi kardeşlerimiz ya hayatını

kaybediyor ya da yaralanıp sakat kalıyorlar. Patronlar yaşanan iş kazalarında biz işçileri suçlamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Tehlike bizim de kapımızı çalmadan artık harekete geçmeliyiz. Bu cinayetlere dur diyecek olanlar biz işçileriz. Çalışma koşullarımızı güvenli hale getirmek için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. ■

Uluslararası Eylem Günlüğü

Şilili Bakır Madencileri Grevdeler

Şili'de 5500 madenci ücret zammı ve ikramiyeleri için grevde. Şili'de bulunan CODELCO madeni devlete ait en büyük bakır madeni. Maden işçileri hükümetin %3,8 zam teklifini reddederek, %5'ten daha fazla zam ve ikramiye talep ediyorlar.

Chuquicamata madeni dünyanın en büyük bakır rezervlerinden birine sahip. Grevin dünya bakır piyasasını önemli ölçüde etkilemesi bekleniyor. Firma yetkilileri ise işçilerin taleplerini kabul etmenin ülke ekonomisine zarar getireceğini söylüyorlar. Grevin iki hafta sürmesi bekleniyor.

Tayland'da Göçmen İşçilerin Öfkesi

18 Aralıkta Top Form tekstil firmasında çalışan iki Birmanyalı göçmen işçi, patronun adamları tarafından tecavüze uğradı. İşçilerden biri hastaneye kaldırılırken diğer işçinin ortadan kaybolması öldürüldüğü endişesini yarattı. Bu vahşi olayın hemen ardından 1500 işçi saldırıyı kınamak ve arkadaşlarına sahip çıkmak için greve çıktı. Ancak patron işçilerin fabrikayı kundaklayacağını söyleyerek polis çağırdı ve işçileri içeriye hapsederek fabrikayı adeta esir kampına çevirdi. Öldürüldüğü sanılan işçinin polis tarafından fabrikaya getirilmesinin ardından eyleme son verildi. Ancak sular durulmadı. 21 Aralıkta tekstil çalışanları saldırıyı kınamak, işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını sağlamak ve Tayland yasalarının altında olan haklarının

iyileştirilmesi için tekrar greve çıktılar.

Tayland'da yaklaşık 2 milyon Birmanyalı göçmen işçinin, hiçbir sosyal güvence olmadan, sağlık ve eğitim hakkından yoksun olarak çalıştığı tahmin ediliyor.

Kanada'da Fabrika İşgali

Kanada'da klima üretimi yapan M&I Air Systems patronlarının, 21 Aralıkta fabrikayı kapatma kararını açıklamalarının ardından 155 işçi fabrikayı işgal etti.

Kanadalı patron işçilere, "10 Aralıkta bitirmemiz gereken siparişimiz var, onu yetiştirelim ücretlerinizi ödeyeceğim" diyerek söz vermişti. Ama ödeme günü geldiğinde yüzüstü bir biçimde "artık size ne iş, ne de para var, fabrikayı kapatıyoruz" diyerek işçileri kapı önüne koymuştu. Ancak işçiler bu duruma sessiz kalmadılar ve

21 Aralıkta fabrikayı terk etmeyerek işgal ettiler. Böylelikle haklarından kolayına vazgeçmeyeceklerini dosta düşmana gösterdiler.

San Francisco'da İşçiler Eylemde

ABD'nin San Francisco kentinde 1400 otel işçisi ücret artışı ve sosyal hakları için grev yaptılar. İşçiler yapılan sözleşmelerin uygulanmasını istiyorlar. San Fransisco'da 61 otelde çalışan işçiler, sendikalarının çağrısı üzerine greve gittiler. Grevler ve gösteriler haftalardır sürüyor. Yapılan eylemlerden biri de Hilton Oteli önünde gerçekleştirildi. Buradaki eylemde sözleşmenin gasp edilmesine boyun eğmeyeceklerini dile getiren işçiler haklarını almaya kararlı. ■

Yeni Yılı ÜİD-DER Saflarında, Dostların Arasında Karşıladık

ÜİD-DER, işçilerin birliğini sağlamak ve sınıf mücadelesini yükseltmek amacıyla fabrikalarda, sanayi bölgelerinde ve işçi semtlerinde çalışmalarını kararlılıkla sürdürüyor. ÜİD-DER'li işçiler 2010 yılına, tüm temsilciliklerimizde gerçekleştirilen etkinliklerle merhaba dediler.

Yeni açılan Sefaköy temsilciliğimizde ise özel bir heyecan vardı. Derneğimizin yaşı küçük yüreği büyük tiyatrocuları hazırladıkları skeçleri sundular. Bunlardan biri de Karagöz-Hacivat oyunuydu. Bugüne kadar izlediklerimizden farklı olarak Karagöz, bu defa çorap üretiminde çalışan Hacivat'a hak aramanın ne demek olduğunu dili döndüğünce anlatmaya çalıştı! Sonraki skeçte ise, işten çıkarılan **Necati, fabrikanın kapısından çıktığı sırada İşçi Dayanışması bültenini almıştır.** İlk defa mücadelenin ne demek olduğunu buradan öğrenmeye başlamıştır. Fakat eşine derdini anlatmakta zorlanmaktadır. Çocuk tiyatrocularımızın skeçleri büyük bir beğeniyle izlendi.

Kurulan sınıf kürsüsünde ÜİD-DER'li olmanın heyecanını paylaşan işçi arkadaşlarımızın konuşmalarında şu vurgu öne çıktı: "Patronların haksız uygulamalarına karşı

nasıl mücadele edeceğimizi derneğimizle tanışmamız sayesinde öğrendik. O halde sınıfımıza karşı yapılan saldırılara karşı koymak için saflarımızı büyütmeliyiz. Bütün işçiler ÜİD-DER saflarına katılmalı, sömürü, baskı ve haksızlıklara karşı güçlerini birleştirmelidirler."

Yılbaşı etkinliklerimiz bütün temsilciliklerimizde işçilerin, işçi ailelerinin ve gençlerin katılımıyla coşkuyla kutlandı. ÜİD-DER temsilciliklerinde düzenlenen yılbaşı etkinliklerinde 2009 yılının değerlendirilmesi yapıldı ve 2010 yılında mücadeleyi büyütme kararlılığı dile getirildi. Dernek temsilcilerimizin yaptıkları konuşmaların ardından yemekler yendi, skeçler oynandı, şiirler okundu, şarkılar ve türküler söylendi, sınıf kürsüsünde konuşmalar yapıldı ve halaylarla yeni yıla girildi. ■

Yılbaşı etkinliklerimiz bütün temsilciliklerimizde işçilerin, işçi ailelerinin ve gençlerin katılımıyla coşkuyla kutlandı. ÜİD-DER temsilciliklerinde düzenlenen yılbaşı etkinliklerinde 2009 yılının değerlendirilmesi yapıldı ve 2010 yılında mücadeleyi büyütme kararlılığı dile getirildi. Dernek temsilcilerimizin yaptıkları konuşmaların ardından yemekler yendi, skeçler oynandı, şiirler okundu, şarkılar ve türküler söylendi, sınıf kürsüsünde konuşmalar yapıldı ve halaylarla yeni yıla girildi. ■

İşçi Dayanışması'nı İlmik İlmik Örmek

■Gebze'den bir grup işçi

Geçtiğimiz aylarda Lilay'ın Teklas'ta geçirdiği iş kazası sonucu feci şekilde can verdiğini duydunuz mu? Dentaş tersanesinde Selim Sevgili isimli taşeron işçinin, gemi inşası sırasında ambar kapaklarının altında kalarak can verdiğini işittiniz mi? Ya da Çolakoğlu fabrikasında ölen iki kardeşten haberiniz oldu mu hiç? Hani vincin üzerlerine düşmesi sonucu kardeşlerden birinin başı kopmuştu, diğeri hastane yolunda can vermişti... Peki, Perulu işçilerin mücadelesini, İran'daki işçi eylemlerini, Amerika'daki, Fransa'daki, İtalya'daki ve Güney Kore'deki grev dalgasını duydunuz mu hiç?

Sizden gelecek olan cevabı tahmin etmek hiç de zor değil: **"Duymadık" diyorsunuzdur çoğunuz.** Oysa Türkiye'de birçok büyük gazete ve televizyon var. Fakat nedense yukarıda saydığımız olaylardan hiç bahsedilmiyor. Alın size bir örnek daha; gazetelerde tam sayfa gösterişli reklâmlarına yer verilen, sahip olmanın avantajlarından ve güzelliklerinden bahsedilen TOKİ evlerinin inşası sırasında yaşanan iş kazaları hiç gündeme gelmiyor. Ya da burada çalışan Kürt işçilerin maruz kaldığı ırkçı

saldırıları bizlere yansıtılmıyor.

Peki dostlar, işçileri ilgilendiren haberleri neden yansıtıyorlar sizce? Çünkü ulusal ve uluslararası yayın yapan medya kuruluşları dev tekelere aittir. İşçi sınıfının yaşadığı zorlukları, uğradığı haksızlıkları, yürüttükleri mücadeleleri ve sınıfa dair bilmemiz gereken her şeyi ancak ve ancak işçi basını vermektedir. İşte *İşçi Dayanışması* bu amaçla yayınlanıyor. Türkiye ve dünyadan işçi sınıfı mücadelelerini bizlere aktarıyor. Bizleri ilgilendiren sorunları yansıtıp mücadelenin yolunu çiziyor. Her ay çıkan bültenimizi Gebze'den İzmit'e, Ankara Tuzluca'yı'dan Sincan'a, Mersin'den Ereğli'ye ve İstanbul'un birçok bölgesindeki işçi kardeşlerimize ulaştırarak işçi dayanışmasını ilmik ilmik örmeye çalışıyoruz. Şunu çok iyi biliyoruz: **İŞÇİ SINIFI BASINIYLA GÜÇLÜDÜR.** Bu yüzden de biz işçiler olarak işçi sınıfının basınına sahip çıkmalı, onu okumalı ve okutmalıyız. Unutmayalım sermaye yalan makineleriyle biz işçilerin bilinçlerini bulandırmak için her yolu deniyor. **Bu yalanlara kanmamanın tek yolu işçi sınıfının basınına sıkı sıkıya sarılmaktan geçer.** ■

Grev ve Direniş Deneyimlerinden Süzülenler

Yakın dönemde yaşadığımız birçok grev ve direnişten süzülen dersleri, mücadeleye atılan işçilerle paylaşmak üzere Mersin ve Ankara'da, İşçi Öz-egitim etkinlikleri gerçekleştirdik. Etkinliğimizde Türkiye'nin dört bir yanında çeşitli sektörlerde çalışan işçilerin grev ve direnişlerinden çıkarılması gereken sonuçları konu edinen UID-DER'in hazırladığı belgeseli izledik. Her iki ildeki etkinliğe işçilerin ilgisi oldukça yüksekti.

Tekel İşçileriyle "Deneyimlerimiz" Etkinliği

Ankara'daki UID-DER temsilciliğinde Tekel direnişinin 22. gününde yapılan "Grev ve Direnişlerden Süzülenler" etkinliğine, İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Batman, Adıyaman ve Adana'dan gelen işçiler katıldı. Belgeselden çıkarttıkları deneyimlerin ışında konuşan Tekel işçileri, sendikanın gerekli eğitim çalışmalarını yapmadığını, grev ve direnişlere hazırlıksız girildiğini dile getirdiler. Konuşmalarda dile getirilen bir diğer eksiklik ise **direniş komitelerinin** oluşturulmamış olmasıydı. Şu anda Türk-İş binası önünde beklerken dahi örgütsüz ve dağınık olduklarını, bunun kendilerine yarardan çok zarar getireceğini söyleyen Tekel işçileri bu durumun düzeltilmesi gerektiğini ve geç kalınmış olsa bile komitelerin mutlaka kurulması gerektiğini belirttiler. Kurulan komitelerin en azından iller arasında bir haberleşme mekanizması yaratacağının ve bunun da önemli bir aşama olacağını altı çizildi. Sendika binası önünde beklemenin tek başına yeterli olmayacağını söyleyen işçiler, özellikle ses getirecek eylemlerin yapılmasının ne denli önemli olduğunu bir kez daha vurguladılar.

Mersin'de İşçiler Deneyimlerini Paylaştılar

Mersin'deki etkinliğimize liman işçileri, eşleri ve çocuklarının yanı sıra diğer sektörlerden işçiler ve üniversite öğrencileri de katıldı. Etkinliğimiz "Liman

İşçileri" şiirinin ardından "Dostların Arasındayız" şarkısıyla başladı. Belgeseli izledikten sonra **grevlerin ve direnişlerin bugünkü koşullarda nasıl geliştiği, yapılan hatalardan dersler çıkartmanın zorunlu olduğu** üzerine sohbet ettik. Sohbetimizde liman işçileri ve eşleri yaşadıkları deneyimleri bizlerle paylaştılar. Liman işçileri Mersin Limanında gerçekleşen direnişte yaşadıkları deneyimlerden anlamlı örnekler verdiler. Direniş zamanında patronlarının onları bölmek için neler yaptıklarını, ama eşleriyle, çocuklarıyla bütün işçilerin bir arada durarak nasıl mücadele ettiklerini anlattılar. Komitenin sürekliliğini sağlayamamalarının eksikliğini ifade ettiler. Ailelerinden, çocuklarından ve çevrelerinden sağladıkları dayanışmanın güzelliğini anlattılar. Patronun para tekliflerinin ve ilk etapta limandaki diğer taşeron şirketlere bağlı olarak çalışan işçilerin destek vermemesinin davalarına olan bağlılıklarını bozmadığını anlattılar. Bir işçi eşi orada gördüğü olumlu yönleri ve eksiklikleri öyle güzel anlattı ki, etkinliğimize gelen liman dışındaki işçi ve öğrenciler de **mücadelede kadınların olmasının hem mücadeleyi hem de kadınları nasıl ilerlettiğine** canlı olarak tanık oldular. İçi sınıfının uluslararası mücadele birliğini sağlamayı hedefleyen UID-DER, işçi sınıfının tarihsel hafızasını bugünün işçi kuşaklarına aktarmaya devam ediyor. ■

İşsizlik Kaderimiz Değildir!

■Bostancı'dan bir işçi

Bu Pazar, UID-DER'in Bostancı temsilciliğinde düzenlenen "İşsizlik Kaderimiz Değildir" adlı etkinliğe katıldım. Etkinliğe fabrikalardan ve işçi mahallelerinden işli ve işsiz kardeşlerimiz katıldı. Etkinlikte işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın kaderimiz olmadığı anlaşıldı. Sunum aralarında işçi marşları ve şiirler okundu.

Bu etkinlik bence çok önemliydi. Çünkü bu önemli sorunlar konusunda patronlar biz işçilere yalan yanlış bilgiler veriyorlar. Parlamentolarında, gazete ve televizyonlarında, üniversitelerinde bu yalanları işçi sınıfına tekrar tekrar pompalıyorlar. Örneğin, patronlara göre kaynaklar kıtmış, nüfus hızla artıyormuş, işçiler

bütçelerine göre harcama yapmıyorlarmış, işçiler fazla ücret alıyorlarmış... Maalesef milyonlarca işçi bu yalanlara kanıyor ve işsizliğin, açlığın ve yoksulluğun kaderleri olduğunu düşünüyorlar.

Oysa bütün bunlar patronların ikiyüzlü, sahtekârca yalanlarından başka bir şey değildir ve kaderimiz olmaz. Fakat bu gerçekleri görebilmek için işçilerin böylesi **egitim etkinliklerine** katılması gerekiyor. Fabrikalarda **sermayeye karşı** örgütlenmesi gerekiyor. Yaşadığımız bu sorunlara patronlar değil, ancak biz işçiler, bilinçli ve örgütlü bir şekilde mücadele ederek çare bulabiliriz. **İş saatlerini kısaltmak, işleri bütün işçiler arasında bölüştürmek ve üretimi kâr için değil insan ihtiyaçları için yeniden düzenlemek** taleplerimizin başında gelmelidir. İşsizliğin, açlığın ve yoksulluğun kaderimiz olmasını istemiyorsak, bizler de bu mücadelenin içerisinde yer almalıyız. ■

Madenci Grevi ve Büyük Yürüyüş

Tekel işçilerinin başlattıkları direniş bir ayını geride bıraktı. AKP hükümetinin tüm tehditlerine ve yalanlarına rağmen, mücadeleden vazgeçmeyen işçilere, polisin gazlı coplu saldırıları da geri adım attıramadı. Ayrıca birçok sektörde grev ve direnişler devam ediyor. Bu mücadelelerde yaşananlar geçmişteki deneyimlerle de benzerlikler taşıyor. Bu deneyimlerin hatırlanması, biz işçilerin başarıya ulaşabilmesi için gereklidir.

Zonguldak maden işçilerinin 1990'da yürüttüğü grev, bugün Tekel işçilerinin verdikleri mücadeleye birçok yönden benziyor. Tekel fabrikaları kapatılarak özelleştirildi ve işçilerin payına güvencesiz ve daha düşük ücretlerle çalışmak düştü. Aynı şekilde Zonguldak madenleri de özelleştirilip kapatılmak istenmiş, bunun üzerine işçiler tepkilerini büyük bir grev ve yürüyüş örgütleyerek ortaya koymuşlardı.

Sermayenin değişen ihtiyaçları doğrultusunda madenler kapatılmak ya da küçültülmek istendi. İlk adım olarak madenler zarar eden işletmeler olarak gösterildi. Madenlerin kapatılması demek, geçimlerini yerin derinliklerinde havasız ve güneşsiz bir ortamda çalışarak sağlamak zorunda kalan işçiler için işsiz kalmak, aç kalmak demektir. Madenci kardeşlerimizin köklü bir mücadele tarihi vardır ve 12 Eylül darbesinin etkisine rağmen bu duruma sessiz kalmadılar. Sermaye sınıfı ayak oyunları ile madenleri kapatmaya girişti. Önce Kilimli baca ağız kapatıldı, ardından İhsaniye, Çaydamar ve Dilaver ocakları da kapatıldı.

Genel Maden-İş'te örgütlü işçiler madenlerin kapatılmasına, küçültülmesine ve özelleştirilmesine karşı çıkıyorlardı. Ücretlerinin yükseltmesini istiyorlardı. Bu talepler için 30 Kasım'da greve çıkacak ve daha sonra 80 bin işçiyle Ankara'ya yürüyeceklerdi. Alınan grev kararı karşı sermaye hükümeti 4 Aralıkta lokavt ilan etti. Madenciler, **"biz üretmiyoruz, Türkiye işçi sınıfı da üretmesin"** diyerek tüm işçi kardeşlerini greve katılmaya çağırıyorlardı. 30 Kasım sabahı Gelik işletmesine grev pankartı asıldı. Grevin etkisi kısa sürede pek çok kente ve hatta birçok ülkeye yayıldı. Esnaf ve belediye işçileri de madencilerle omuz omuza vermişlerdi. Güney Afrika dâhil, birçok ülkede liman işçileri Türkiye'ye gelecek kömürleri gemilere yüklemeyerek greve destek verdiler.

Türk-İş Başkanlar Kurulu tabandan gelen baskı üzerine 3 Ocakta ülke çapında "Genel Greve" çıkma kararı aldı. 4 Ocakta ise Ankara yürüyüşüne başlanacaktı. ANAP hükümeti grevin yasadışı olduğu iddiasıyla tehditler yağdırırsa da, "ölmek var dönmek yok" diyen işçile-

ri vazgeçemedi.

4 Ocakta bütün madenlerde iş bırakan işçileri Ankara'ya taşıyacak otobüslere polis engel oldu. Bunun üzerine işçiler yürüyerek yola devam etme kararı aldılar. İşçilerle hiçbir ortak çıkarları olmayan sermaye partilerinin temsilcileri de, oy kapmak için yürüyüşe katılmışlardı.

Yol boyunca yürüyüşe başka kentlerden işçiler de katılmış ve işçi sayısı 100 bine ulaşmıştı. Ne polis ve asker barikatları ne de soğuk hava işçileri durdurabilmişti. 7 Ocakta işçiler, buldozer, su sıkma araçları, yüzlerce polis ve askerden oluşan devasa bir barikatla karşılaştılar. Barikatın önünde yaktıkları ateşler etrafında halaylar ve türküler eşliğinde beklemeye koyuldular. Bu sırada işçilerin iradesini kırmak için 200 işçi gözaltına alındı.

İşçilerden ayrı olarak hükümetle görüşme yürüten sendika bürokratları, "anlaşma ortamı" yaratıldığını söyleyerek yürüyüşü bitirme kararı aldılar. Bürokratların sözüne kanan işçiler, Bolu Mengen'de birden bire bitirilen eylemin üzüntüsü içindeydiler. Çünkü somut bir kazanım yoktu, sadece görüşme sözü vardı. İlerleyen günlerde Körfez Savaşı patlak verdi ve bu bahaneyle hükümet grevleri 60 gün süreyle yasakladı. 25 Ocakta işçilerin taleplerinin çok altında bir sözleşme imzalandı.

İlk yola çıktıklarında **"1 Ocak, 2 Ocak, 3 Ocak, 4 Ocak, Zafer bizim olacak"** diyen maden işçilerinin Büyük Ankara Yürüyüşü istedikleri gibi sonuçlanmadı. Fakat bu yürüyüş, ayağa kalan işçilerin patronlar sınıfının ve sermaye hükümetlerinin yüreğine nasıl korku salabileceğini göstermiştir. Çok değil, bu Büyük Yürüyüş 20 yıl önce gerçekleşmiştir. Türkiye işçi sınıfının tarihinde böylesi nice deneyimler vardır. Bu deneyimleri hatırlamak ve dersler çıkartmak verdiğimiz mücadelelerinin başarıya ulaşması için mutlaka gereklidir. **İşçiler olarak bürokratları başımızdan defederek sendikalarımızı gerçek işçi örgütlerine dönüştürmeliyiz.**

■

Tıkır Tıkır!

Tıkır Tıkır reklamında oynayan Türkiye'nin büyük patronları gülücükler sunarak, ürettikleri "yerli malı" makinaların tıkır tıkır işlediğini söylüyorlar. Bir taraftan makinalarının tıkır tıkır işlediğini ve tıkır tıkır dünyaya ihraç ettiklerini söyleyen patronlar, öte taraftan kendi sistemlerinin yarattığı krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yıkıyorlar. Patronların kârları tıkır tıkır yükselirken, işçiler işsizlik, açlık ve sefaletle boğuşuyorlar. Ama biz işçiler örgütlenip mücadele edersek krizin faturasını tıkır tıkır patronlara ödetiriz.

■ Ümraniye'den bir işçi

Bilmem izlediniz mi? Televizyonlarda gösterilen bir reklâmda, kendine aşırı güvenli ve güler yüzlü patronlar "tıkır tıkır" diyerek bizlere bir mesaj vermeye çalışıyorlar. Koç'tan Boyner'e kadar büyük patronların oynadığı bu reklâmda, sanayinin devleri, sanayinin makinelerine güvendiklerini söylüyorlar. Çünkü yerli malı makineler fabrikalarda tıkır tıkır çalışıyormuş.

Patronların fabrikalarda duydukları yegâne sesin, üretimden tıkır tıkır gelen makine sesleri olduğunu biz işçiler gayet iyi biliyoruz. Ama sıra o makineleri çalıştıran biz işçilerin seslerini duymaya gelince patronlar hemen sağırlaşıyorlar. Patronlar, işçilerin sorunlarıyla karşı karşıya kaldıklarında üç maymunu oynuyorlar. Deride, tersanede ve madende işçiler makine başında iş kazaları geçirip sakat kaldığında ve göçüklerde hayatlarını kaybettiklerinde, aynı patronların kulaklarının yükselen işçi çığlıklarına hiç de hassas olmadığını görüyoruz. Fabrikalarda çalışan biz işçilerin sesi tıkır tıkır değil, takur çıkıyor. Fakat şimdilik sessiz sedasız çalışan, acılarını içinde biriktiren, içinden konuşan işçilerin ilelebet böyle kalmayacağını da patronlar bilmelidir.

Krizde dahi makineler tıkır tıkır çalışıyormuş. Patronlar işçilerin sırtından para kazanmaya devam ediyor. Oysa krizle birlikte bir milyondan fazla işçi işten

atıldı. İşsizliğin ne denli korkutucu olduğunu her işçi bilir. Milyonlarca işsiz mutfağı ve hayatı hiç de tıkır tıkır değil. Asgari ücrette tık yok, iş kazalarını önlemede tık yok, işsizliği önlemede tık yok. Demek ki bu düzende her şey patronlar için tıkır tıkır işliyorken, işçiler lehine tek tık dahi işlemiyor.

Makineler biz işçiler sayesinde tıkır tıkır çalışıyor. Gündüz gece ellerimizle can verdiğimiz bu cansız metallerden çıkan bütün mallara ise patronlar el koyuyor. Çünkü **bizler sınıfımızın çıkarlarını bilmeden, örgütsüz çalışıyoruz.** Artık ürettiklerimizin karşılığını

patronlardan almak için birleşmeliyiz. Emeğimizin karşılığını alabilmek için örgütlenmeliyiz. Nasıl makinenin bir vidası eksildiğinde koca makine cansız hale geliyorsa, biz işçiler de mücadelemizi birlikte yürütmeliyiz. Haklarımızı birlikte aramalıyız. **Patronlara değil kendi sınıfımıza güvendiğimizde, sorunlarımızı çözmek için birleştiğimizde, o zaman patronların duyacağı ses, işçilerin gürül gürül haykıran sesi olacaktır.** ■

Tekel İşçisinden Mektup Var

■Diyarbakır'dan bir Tekel işçisi

Ben 1998 yılında Diyarbakır Tekel'de üretim işçisi olarak işe başladım. 2000 yılından sonra Bismil ve Silvan içki fabrikalarının kapanmasına karşı eylem yaptık. Diyarbakır'da sendika bizi türlü dalaverelerle evimize yollamaya çalıştı. Güya bir komitemiz vardı, ama biz işçilerin değil sendikacıların inisiyatifindeydi. Bize bir haber vermezken, bizden duyduklarını hemen yukarıya taşırlardı. Sendika ve diğer işçi mücadeleleri hakkında eğitimler istememize karşın, kâh vereceğiz diyerek kâh şimdi zamanı mı diyerek atlattılar. En büyük suç bizimdi, her şeyin iyi gittiğini zannederek bu son sürece kadar (Ankara'ya geliş) hiçbir şey yapmadık, zorlamadık sendikayı. En son 2007'de bütün sigara fabrikaları özelleştirildi ve anlaşmalar yapıldı. Bizim haberimiz yoktu, haberi olan sadece sendika yetkilileriydi. Onlar da bizimle paylaşmadılar, ta ki Ankara'ya gelene dek. Ankara'ya geldiğimizde söylemek zorunda kaldılar.

Bu olay aslında ne kadar örgütsüz ve yapılan işin ciddiyetinde olmadığını göstermişti bize. Ankara'ya girişte Diyarbakır, Batman gibi Güneydoğu illerinden gelen otobüsleri almayacaklarını, diğer bölgelerden gelenlerin ise geçebileceğini söylediler. Bütün arkadaşlarımızla birlikte bu keyfi karara tepki göstermek için gişeleri kapattık. Polis böyle bölemeyeceğini anlayıp bütün otobüslerin geçişine izin vermek zorunda kaldı. Ankara'ya geldiğimizde AK Parti binasının önünde bir gece kaldık, sonra bizi Atatürk Spor Salonuna gönderdiler. Polisler orada bize herkesin evine dönmesi gerektiğini ve bu heyecandan vazgeçmemizi söylediler. Biz tabii ki direnmeyi seçtik. Böylece bir kısmımızı Abdi İpekçi Parkına gönderdiler, geri kalanları ise polis orada parti binasının arka tarafında bir yerde zorla tuttu. Çünkü polis bu kalabalığı bölmeden rahat bir şekilde kontrol edemeyeceğini anlamıştı. Biz parktakiler olarak parti binasının oradaki arkadaşlarımızın serbest

birakılması için eylem yaptık, bunun sonucu bize biber gazlarıyla saldırdılar. Ama kararlı olduğumuzu anlayınca parti binasındaki arkadaşlarımızın yürüyerek gelmesini engelleyemediler. Arkadaşlarımızın da gelmesiyle Abdi İpekçi Parkında daha da kalabalık olduk. Bu durum dostlarımızın sevinç, düşmanlarımızın ise korku kaynağı oldu. O andan itibaren çok coşkuluyduk. Bunu fark eden polis huzursuzluk yaratmak için bize biber gazları, copları ve tazyikli suları ile sert bir şekilde saldırdı. O gün akşama kadar nereye gideceğimizi bilmeden dolanıp durduk (Ankara'yı bilmediğimiz için). Akşam

Türk-İş binası önünde toplanmaya başladık. Ailelerimizden ve çocuklarımızdan uzak oradayız.

Biz **asıl hatayı** yıllardan beri süregelen **özelleştirmelere tepki vermeyerek** ve **direnişlere katılmayarak** yaptık. Herkesin korkularının ve işle ilgili endişelerinin olması onları haklı çıkarıyor zannediyorduk. Ama biz bu korkuların yersiz olduğunu, ses çıkarsak da çıkarmasak da bu haksızlıkların bir gün herkesi bulacağını acı tecrübelerimiz sayesinde öğrenmiş olduk. Bölge işçileri olarak **ikinci hatamız** ise hükümetin açılımına güvenip Diyarbakır'da beklemek oldu. Ama **asıl açılımın Ankara'da işçi arkadaşlarımızın ve dayanışma için gelen kardeşlerimizin arasında olduğunu öğrendik**. Biz bölge işçileri olarak açılımın hükümetin boş vaatlerinde değil, Kürdü, Türkü, Lazı ve Çerkeziyle işçi arkadaşlarımızın yanında olduğunu öğrendik.

Mücadelemizde başından beri yanımızda ÜİD-DER'li dostları gördük. Ailelerimizden biri gibi oldular. Hatta memlekete rapor işi için gittiğimizde ailelerimize anlattık dostlarımızı. Diğer Diyarbakırlı arkadaşları bilmem ama ben, ÜİD-DER'li dostlarımız olmasaydı kafam atıp Diyarbakır'a dönmüştüm. Bizim için bir etkinlik düzenlediler arkadaşlar. Etkinlikte diğer illerdeki işçi arkadaşlarımızın öneri ve görüşlerini izledik ve üzerine sohbet ettik. Bu bizim için çok eğitici oldu, şimdi ne kadar çok hata yaptığımızın farkına varıyorum ve gelecek için daha umutluyum. Eğer bugün Tekel işçileri olarak ayaktaysak bu bize destek veren Ankaralı kardeşlerimiz sayesinde. Umudumuz özlük haklarımızla beraber ömür boyu sürecek dostluklarla buradan ayrılmaktır. ÜİD-DER'in Diyarbakır'da da olmasını çok isterdik, çocuklarımız ve gençlerimiz böyle bir dünya ile tanışmalılar. Bunun için elimizden gelen ne varsa yapmaya hazırız. ■

Ekmek Kavgası

■ İkitelli'den bir grup tekstil işçisi

Çalıştığımız fabrikada insanlık dışı koşullar devam etmekte. Siz dostlarımıza gördüğümüz bir olayı anlatmak istiyoruz. Normal çalışma saatimiz 8 saat, ama şu sıralarda fabrikada işler yoğun olduğundan çalışma saatleri 16 saate yükseldi. Normal koşullarda fazla mesai yemeğimizi patronun karşılaması gerekiyor. Fakat biz işçiler mesaiye kaldığımızda yemek vermiyor patron. Üstelik utanmadan bir parça ekmeğin hesabını yapıp “bir zahmet evden getirin” diyor. Düşünmüyorlar ki evde yiyecek ekmeğimizin olup olmadığını. Bize yarım ekmeğin hesabını yapan patron beyefendi, köpeğine ciğer yediyor. Oysa biz işçilerin boğazından ayda kaç defa ciğer geçiyor. Gelin de patronlara insan deyin. Mesaiye kalan arkadaşlarımız o gün aç kaldılar. İçimiz burkuldu ama **birlik olmadığımız için bu haklı davamızı savunamadık** patronlara karşı. Oysa hepimizin derdi ekmek kavgası. Bugün bize yarım ekmeği çok görüyorlar. Yarın onu da elimizden alacaklar. Çünkü biz işçiler bütün haklarımızı patronlara kaptırmışız. İpler şu an bir avuç insanın elinde. Ama bir gün mutlaka bizlerin, işçilerin eline geçecektir. Biz işçiler birlik olursak kavgamız sadece ekmek kavgası değil, **insanın insanca yaşayacağı bir dünya kavgası** olacaktır. O zaman hiç kimse aç, yoksul kalmayacaktır. Her şey biz işçilerin elinde. Ekmeğimize, aşımıza göz diken patronları biz işçiler bir gün tarihin çöp sepetine atacağız. Biz tekstil işçileri buna inanıyoruz. ■

Mersin Limanından UID-DER'e Selamlar

■ Mersin Limanından bir işçi

UID-DER'in hazırladığı “Grev ve Direniş Deneyimlerinden Süzülenler” konulu etkinliğe geldiğimizde arkadaşlar bizi sıcak ve güler yüzle karşıladılar. Söyledikleri şarkılar ve şiirler işçi sınıfını yani bizleri anlatıyordu. İzlediğimiz belgeselde Mersin Liman direnişinin de olması bizi çok sevindirdi. **Belgeseldeki en vurucu nokta, farklı şehirlerde ve farklı sektörlerde çalışan işçi kardeşlerimizle aynı sorunları yaşadığımızı görmektir.** Hepimiz bir yerlerde mücadele veriyoruz, belki birbirimizden haberimiz var, belki yok. Ama anlattığımız şeyler ne kadar da benziyor birbirine. Özellikle Paşabahçe fabrikasındaki işçi arkadaşımın anlattıkları beni çok etkiledi. Yaptığı yorumları dinledikçe, içimi okuyor sanki dedim kendi kendime ve bana yalnız olmadığımı hissettirdi.

Belgeselde konuşan başka bir işçi, işçilerin sendikalarına sahip çıkmadıklarında, denetlemediklerinde ve bilinçli mücadele yürütmediklerinde sendika bürokratlarıyla karşılaşacaklarını çok güzel anlattı. O an **eğer işçiler mücadele araçlarına sahip çıkmazlarsa bürokratzede olurlar** diye düşündüm.

Etkinliğin sohbet bölümünde işyeri komiteleri hakkında konuştuğumuzda; UID-DER'li bir arkadaş bize komitelerin ne olduğunu, işçi mücadelesindeki önemini anlattı. Biz de direniş döneminde komite oluşturmuştuk. Ama bunun devamlılığını sağlayamadık. Özellikle işbaşı yaptığımızda bunun eksikliğini bir grup arkadaşla derinden hissettik.

Örgütlenme sürecinde gizliliğin önemi anlatıldığında biz nasıl mücadeleye başladığımızı anlattık. Çok güvenilir işçilerle mücadele başlatılırsa yüzlerce işçinin örgütlenme süreci patronun kulağına gitmemiş olur. Biz çoğunluğu sağlayıp mahkemeye işkolu tespiti için başvurduğumuzda patron sendikal mücadelenin yeni farkına varabilmişti. Onun öncesinde şüphelenmişti ancak bizi tek tek sıkıştırdığında, biz hiçbir şeyi belli etmiyorduk.

Direnişleri ve grevleri ayakta tutan fonların önemi anlatıldı bizlere. Bu fonu oluşturarak başlayan mücadelelerle, fonun oluşturulmadığı mücadeleleri karşılaştırdık. TÜMTİS'te örgütlü işçilerin ufak meblağlarla oluşturdukları fonları anlattık biz de. Türkiye'nin dört bir yanından o fondan bize yardımlar geldi. Yapılan dayanışma etkinlikleriyle bu miktar birleştiğinde direnişimiz mutfaktan kırılmamış oldu. En azından ekmek alabilecek paramız oluyordu evimizde.

Ben sınıf mücadelesi yürüten UID-DER'e işçi sınıfı içindeki çalışmalarını ve bizlere kattığı şeyler için çok teşekkür ediyorum. Ve bu tür çalışmaların devamlılığının bizler için önemini bilerek başanlarınızın devamını diliyorum. ■

Umur İşçisi Birlik Olmalı

■ Umur Matbaasından bir grup işçi

Merhaba. Biz Umur Matbaasında çalışan işçileriz. Geçen yıl ücretlerimize zam yapılmadı. Yılbaşı ikramiyemiz verilmedi. Daha da kötüsü yüzden fazla işçi arkadaşımız işten atıldı. Bütün bunlar olurken, örgütlü olmadığımız için patronun saldırısına cevap veremedik.

2010 yılına girdik. Zam ayı geldi de geçiyor. Patronun hâlâ ses seda yok. Hepimizin kredi kartı borcu var. Çoğumuz ağır çalışma koşulları nedeniyle bel fitiği başta olmak üzere, birçok hastalığa yakalanıyoruz. Birçok arkadaşımız tazminatsız işten atıldı. Etiket bölümünde çalışan arkadaşlarımızın bir kısmı iş bırakarak çalışma koşullarının iyileştirilmesini istedi. Ama bu bölümdeki iş durdurma eylemi ne yazık ki diğer bölümlerde duyulmadı bile.

Umur'da değişen tek şey müdürlerin değişmesi oldu. Müdürlerin değişmesinin bize bir faydası olacak mı? Tabii ki hayır... Sürekli form, tabaka, etiket, grafik ve da-

ha birçok bölüm var. Ama aramızda gerçek bir güven olmadığı için bir araya gelip "ücretlerimize zam istiyoruz" diyemiyoruz. Fabrikada hepimiz canla başla çalışıyoruz. Patron para üstüne para kazanırken, biz işçiler ay sonunu nasıl getireceğiz diye kara kara düşünüyoruz. Peki ne yapmalıyız? UID-DER'in ve İşçi Dayanışması'nın bize öğrettiği gibi, eğer birleşirsek istediğimiz hakları söke söke alırız. Yapmamız gereken birbirimize güvenmek, bir araya gelmek, gücümüzü birleştirmek ve mücadele etmektir. ■

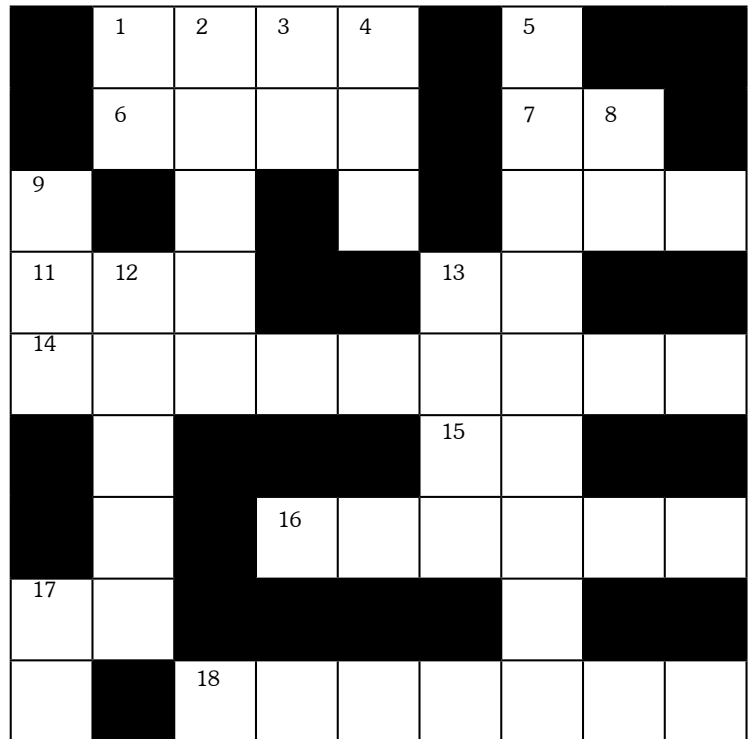
Soldan sağa

1. Zenginliğin iki kaynağından biri
6. İki ucu keskin bıçak
7. Ateş
10. İşçi sınıfını, emek ve özgürlükleri savunan siyasal akımın genel adı
11. Rus işçilerini anlatan bir roman
13. Dünyanın uydusu
14. TEKEL işçilerinin örgütlü olduğu sendika
15. Alüminyumun simgesi
16. Fabrikada uzantısı haline geldiğimiz araç
17. Yemek
18. Kendinden baskasını düşünmeyen, para içinde yüzün kişi

Yukarıdan aşağıya

1. İlave
2. Ankara'da işçi semtlerinden biri
3. İlaç, merhem
4. Patronun işçi sömürüsüyle elde ettiği para
5. Sınıfların, sömürünün, savaş ve krizlerin olmadığı bir toplumsal sistem
8. Bir nota
9. Satrançta yenilgi
12. 1986'da gerçekleşen büyük grev
13. Adanılan sey
17. Utanma, utanç duyma

İŞÇİNİN BULMACASI

Kan Parasıyla İş Cinayetlerinin Üzerini Örtemezsiniz!

Genç yaşlısıyla, kadını erkeğiyle işçi kardeşlerimiz patronların kâr hırsından dolayı iş kazalarında hayatlarını kaybetmeye devam ediyorlar. Eli kanlı patronlar ise, hâlâ işçileri güvencesiz çalıştırmaya devam ediyorlar. Sigortaları dahi yapılmayan işçiler, canlarını Allaha emanet ederek çalışıyorlar. Alınmayan önlemler, uzun ve yorucu çalışma koşulları nedeniyle çoğu işyerinde ölümcül kazalar yaşanıyor. Bir işçinin daha kanı kurumadan, yaşanan yeni iş cinayetlerinde bu kez bir başka kardeşimiz hayatını kaybediyor. Bu iş cinayetlerinde bazen ömrünün baharında genç bir işçi, bazen de çoluğu çocuğu olan bir işçi hayatını feci şekilde kaybediyor. Fakat ne acıdır ki çoğu zaman çaresizlikten, ama esas olarak örgütsüzlükten dolayı işçi aileleri, patronların önerdiği kan parasına razı oluyorlar. “Ölenle ölünmez” veya “Allah razı olsun” diyerek yaşananları sineye çekiyorlar. Hesap vermesi gereken patronlar ise, böylece en ufak bir ceza dahi almadan kurtulmuş oluyorlar.

Daha yakın zamanda hayatlarını kaybeden Pameks tekstil ve tersane işçilerinin aileleri, patronların kan parası teklifine boyun eğdiler. 10 bin ilâ 100 bin lira arasında değişen kan parasına razı oldular. Bursa’da kömür ocağında hayatını kaybeden 19 maden işçisinin ailesi ise, örnek olacak bir tavır göstererek, patronun 15 bin liralık kan parası teklifini tereddütsüz reddettiler. Onlar canlarının, kocalarının ve çocuklarının hesabını sormak için patronun yargılanmasını istediler. Üstelik bu katil patron, bir de utanmadan kan parasını işçi ailelerine duyurmak için gazetelere ilan vermiş. Yani ona göre işçilerin canının hiçbir değeri yok! O kadar rahatlar ki, eşya satışının duyurulması gibi işçilerin canına karşılık kan parası vereceklerini gazetelerde ilan etmekten çekinmiyorlar.

Yapılması gereken, patronlara kan parası için el açmak değil, işçi kardeşlerimizin kanının hesabını sormaktır. Çünkü üç kuruluş maliyet hesabı yaparak hiçbir güvenlik önlemi almayan ve bizleri ölümlere bile bile gönderenler patronlardan başkası değildir. Peki, eli kanlı patronlardan hayatlarını kaybeden işçi kardeşlerimizin hesabını sormak için ne yapmalıyız? Öncelikle, patronların ne kadar olursa olsun önereceği kan parası rüşvetini kabul etmemeliyiz. Derhal patrona **ceza ve tazminat davası** açmalıyız. İşçi ailelerinin yalnız kalmaması, davaların açılması ve davaların işçilerin lehine sonuçlanması için sendikalar üzerlerine düşen görevi yerine getirmeliler. Açılan davalarda patronların mahkûm edilmesi için, işçi kitlelerinin seferber edilmesi sendikaların en temel görevidir. Eğer patronların öner-

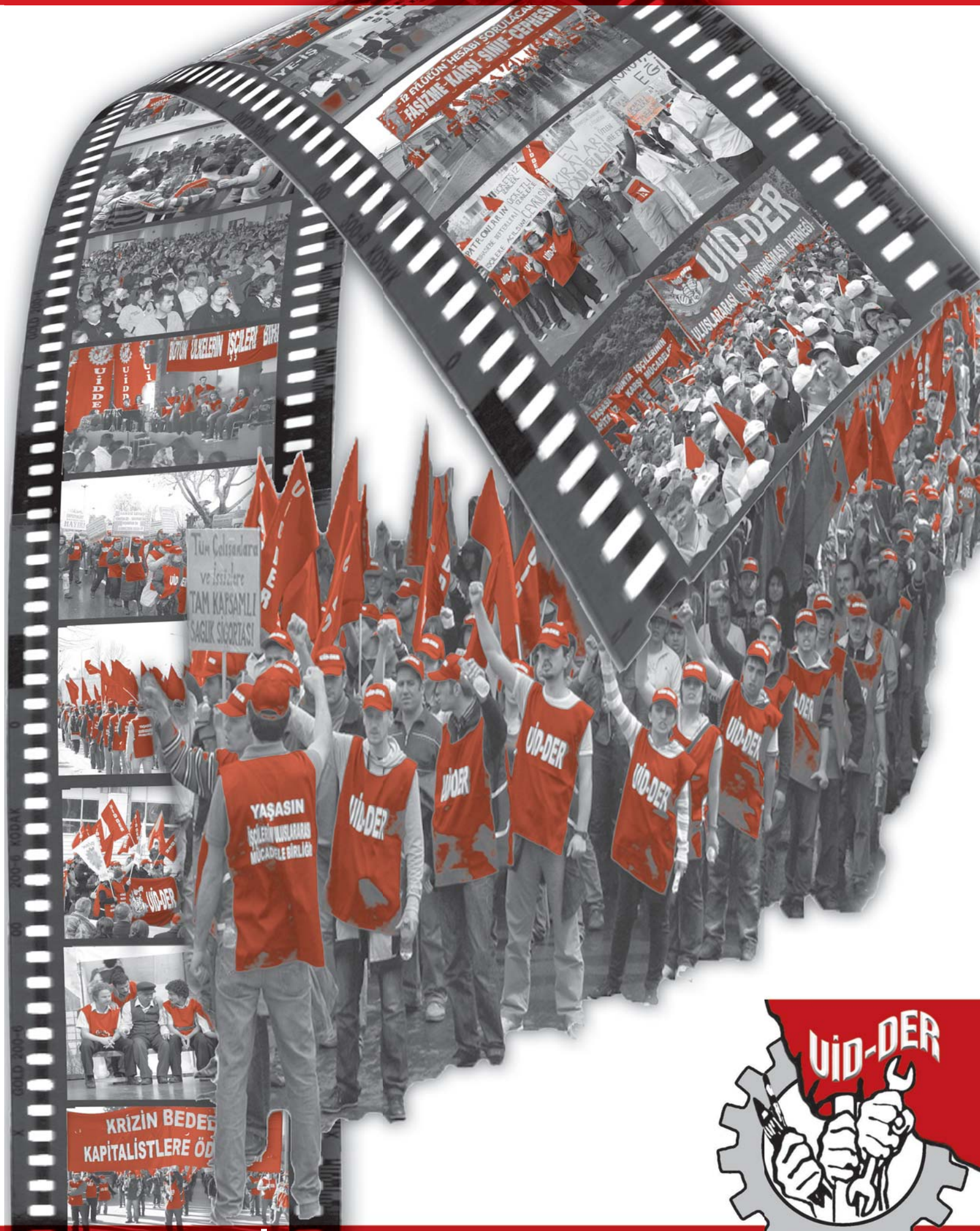
diği rüşvet kabul edilirse, bu, bile bile yeni ölümlere davetiye çıkartmak olacaktır. Çünkü göstermelik birkaç önlemin dışında patronlar, işyerinde hiçbir önlem almayacaklar. “Ölürse veririm birkaç bin lira, kurtulum” rahatlığıyla hareket edecek, daha fazla kâr elde etmek için işçilerin yaşamlarını hiçe saymaya devam edecekler. Hem suçlu hem güçlü patronlar diğer yandan da ölen işçileri dikkatsizlikle, cahillikle, işe zarar vermekle ve hatta kan parası için ölmekle suçlayacak kadar pervasızlaşacaklar, pervasızlaşıyorlar.

Bizler çok iyi bilmeliyiz ki, patronların dini imanı tek kelimeyle paradır. Ölen işçi kardeşlerimizin hiçbiri onların umurlarında değildir. Patronlara göre ne üzülmeye ne de önlem almaya gerek vardır. Çünkü dışarıda her türlü riskli işi yapmaya hazır binlerce işsiz işçi vardır. Patronlarda, “eğer güvencesiz bir iş yaptırırsam işçiler bunun hesabını benden sorarlar” korkusu yoktur. Onlara göre önlem almaya gerek yoktur, çünkü onca ölen arasında ne bir patron ne de bir patron çocuğu vardır.

Ölümleri engellememizin en temel yolu işçilerin örgütlenmesidir. Patronların vaatlerine kanmamalı ve örgütlü gücümüzle işyerlerinde iş güvenliği önlemlerinin alınmasını sağlamalıyız. Eğer işçi sınıfı örgütlü olsaydı iş cinayetleri bu denli artar mıydı? Elbette hayır! Eğer işçi sınıfı örgütlü olsaydı, ağır ve tehlikeli iş kollarında verilmeyen molalar verilir, gerekli önlemler alınırdı. Eğer işçi sınıfı örgütlü olsaydı hiçbir işçi riskli işleri, “yapmazsam patron beni işten atar, işsiz kalırım” korkusu ile yapmaya girişmezdi. Her iş gününün sonunda “şükür bugün de sağ kaldık” diye çaresizce dua etmezdi.

Eğer üreten ve ürettiği halde üç kuruluş karşılığında ölen bizlersek, hesap sormasını bilmesi gerekenler de bizler olmalıyız. Gerek yasalar yoluyla gerekse örgütlü gücümüzle, uğradığımız haksızlıkların ve işçi kardeşlerimizin akan kanının hesabını sormalıyız. Patronlardan rüşvet istemiyoruz. Ama şunu istiyoruz: Hayatını kaybeden her işçinin ailesine maaş bağlanmalı ve bu yasal güvenceye kavuşturulmalıdır. Sendikalar bu noktada da devreye girmek, söz konusu hakkın yasalaşması için mücadele yürütmek zorundalar. Hakkı olmak tek başına yetmiyor. Hakkımızı almak için örgütlü olmamız da gerekiyor. Ancak o vakit iş cinayetlerinin önüne geçebiliriz. Ancak o zaman iş cinayetlerinin sorumlusu katil patronlar kan parası değil hesap vermek zorunda kalırlar. Demek ki yapmamız gereken belli: İşçi kardeşlerimizin kanlarının yerde kalmaması ve yeni iş cinayetlerinin yaşanmaması için örgütlenmek ve mücadele etmek! ■

UID-DER YÜRÜYOR MÜCADELE BÜYÜYOR!

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği